

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.891 van 31 januari 2001
in de zaak A. 63.676/XIV-330.**

In zake :XXX

die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te 1210 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Togolese nationaliteit, op 15 mei 1995 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van de beslissing van
10 februari 1995 van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt
geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 11 augustus
1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien de laatste memorie van de
verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 20 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. LAMRABET die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over dat de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Togolese nationaliteit, vraagt op 4 augustus 1992 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 16 mei 1994 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"L'intéressé, de nationalité togolaise, serait arrivé en Belgique le 29 juillet 1992, muni d'un passeport d'emprunt. Il s'est déclaré réfugié six jours plus tard.

Selon ses dires, chauffeur pour son parti le PSP (Parti socialiste panafricain), il se serait rendu à Bodou le 20 juillet 1992 pour y faire la

propagande du parti. Au cours de cette mission, il aurait été arrêté et battu pour n'avoir pas voulu parler du RPT (Rassemblement du peuple togolais), ancien parti unique. Il aurait réussi à s'échapper et se serait rendu chez lui. Les jours suivants, des militaires auraient cherché à le joindre, raison qui l'aurait décidé de quitter le Togo. Il se serait d'abord rendu au Ghana avec sa soeur qui l'aurait aidé à rejoindre la Belgique.

Le requérant n'apporte aucun élément de preuve pertinent à l'appui de ses allégations.

Quoiqu'il en soit, si au stade de la recevabilité de la procédure, il avait confirmé les éléments de faits invoqués lors de ses dépositions antérieures, de nombreuses contradictions ont par contre pu être relevées à l'occasion de la dernière audition au Commissariat général. Ainsi, lors de l'interview du 23 septembre 1992, il affirme être membre du PSP depuis le 5 mars 1991, alors qu'au cours de l'audition du 5 mai 1994, il prétend s'être affilié audit parti le 3 mai 1992.

En outre, lorsqu'il évoque l'origine de son passeport, tantôt il affirme l'avoir reçu du ghanéen qui l'hébergeait (première version produite au Commissariat général), tantôt c'est sa soeur qui le lui aurait procuré (version produite lors de la dernière audition).

D'autres incohérences notamment quant à la visite des militaires à son domicile peuvent également être relevées.

Enfin, il faut mettre en évidence que si l'intéressé stipule dans sa requête formant demande urgente de réexamen qu'il se serait rendu à Badou en date du 20 juillet 1992 avec la consigne suivante : 'Malgré l'attentat contre le secrétaire général du PSP, Monsieur Amorin, il ne faut pas se décourager'. Cela suppose que le requérant n'a qu'une vague connaissance de cet événement et que ce n'est qu'après s'être renseigné qu'il a pu en préciser la date exacte, à savoir le 23 juillet de la même année (cfr. Le Monde du 31 juillet 1992). Cet anachronisme renforce encore le fait qu'il n'est pas permis d'accorder le moindre crédit à ses propos.

En conclusion, les éléments du dossier ne permettent pas de considérer que l'intéressé a quitté son pays par crainte au sens de l'art. 1er, par. A, al. 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 30 mei 1994 in het Frans hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Bij gezamenlijke beslissing van 31 mei 1994 van de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie wordt de behandeling van dit beroep aan de Nederlandstalige kamers toegewezen.

1.5. Het beroep wordt een eerste maal opgeroepen op de zitting van 9 september 1994.

1.6. Op 27 september 1994 neemt de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie volgende tussenbeslissing :

"Overwegende dat appellant ter zitting geconfronteerd werd met de vaststelling, gesteund op een vergelijking van vingerafdrukken van 24 januari 1994 (Dienst Vreemdelingenzaken, Printrak), dat hij onder de naam P. D., geboren te Bame Vogan op 10 mei 1969, op 28 december 1992 eveneens een asielaanvraag heeft ingediend;

Dat appellant dit toegeeft;

Overwegende dat deze handelwijze van appellant kan leiden tot het besluit dat hij gepoogd heeft de bevoegde Belgische overheden te misleiden, hetgeen verhindert geloof te hechten aan zijn bewering zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951;

Overwegende dat het ter vrijwaring van de rechten van verdediging past appellant de mogelijkheid te bieden het bedrieglijk karakter van de twee kwestieuze asielaanvragen te weerleggen en hem mede te delen dat het administratief dossier werd aangevuld met een 'Pro-Justitia' van de Gerechtelijke Politie te Luik van 21 maart 1994, OM DEZE REDENEN :

stelt de zaak voor verdere behandeling op de zitting van 4 november 1994 om 10.00 uur."

1.7. Op de zitting van 4 november 1994 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord.

1.8. Op 10 februari 1995 neemt de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard

en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op de volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant verzoekt de behandeling van zijn beroep te verwijzen naar een Franse kamer;

Overwegende dat het argument van appellant dat 'de voorzitter van de eerste kamer zich niet (kan) uitspreken daar hij zich hierover reeds heeft uitgesproken in de beslissing van toewijzing van de eerste voorzitters van 31 mei 1994 en bijgevolg zijn onpartijdigheid in de ogen van verzoeker niet meer vaststaat', niet kan worden aanvaard;

Dat appellant immers geen feit aanbrengt dat toelaat partijdigheid in hoofde van het bedoelde commissielid te veronderstellen;

Dat hij aldus zijn voorgehouden vrees voor partijdigheid niet objectief ondersteunt (vgl. EHRM, arrest Fey van 24 februari 1994, par. 30, en arrest Nortier van 24 augustus 1993, par. 33);

Overwegende dat onderhavig beroep bij beslissing van 31 mei 1994 door de eerste voorzitter van de Nederlandse taalrol en de eerste voorzitter van de Franse taalrol, gezamenlijk optredend, werd toegewezen aan de Nederlandse kamers;

Dat deze beslissing, gelet op het ontbreken in het beroepsverzoekschrift van de keuze van het Nederlands of het Frans als taal die voor de ganse duur van de rechtspleging zal gebruikt worden, zoals uitdrukkelijk opgelegd door artikel 4, eerste lid, 31, van het koninklijk besluit van 19 mei 1993, genomen werd in toepassing van artikel 57/20, tweede lid, van de voormelde wet van 15 december 1980, dat een afwijking inhoudt op de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, en van artikel 4, tweede lid, van het voormelde koninklijk besluit van 19 mei 1993;

Overwegende dat geen enkele wettelijke bepaling de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de bevoegdheid verleent de gezamenlijke beslissing van de eerste voorzitters te wijzigen;

Dat de zaak derhalve door een Nederlandse kamer moet worden behandeld;

Overwegende dat appellant ter zitting van 9 september 1994 geconfronteerd werd met de vaststelling, gesteund op een vergelijking van vingerafdrukken van 24 januari 1994 (Dienst Vreemdelingenzaken, Printrak), dat hij onder de naam Philippe Daboulan, geboren te Bame Vogan op

10 mei 1969, op 28 december 1992 eveneens een asielaanvraag heeft ingediend;

Dat appellant dit toegaf;

Overwegende dat appellant stelt dat hij, gelet op het grote belang, te goeder trouw was, zodat het indienen van meerdere asielaanvragen verschoonbaar is;

Overwegende dat in casu geen goede trouw kan worden aanvaard;

Dat appellant immers slechts bij zijn verhoor door de Gerechtelijke Politie te Luik op 21 maart 1994 heeft toegegeven twee asielaanvragen te hebben ingediend;

Dat hij voor 21 maart 1994 geen enkel initiatief nam om een bevoegde overheid ter zake in te lichten;

Overwegende dat de handelwijze van appellant leidt tot het besluit dat hij gepoogd heeft de bevoegde Belgische overheden te misleiden, hetgeen verhindert geloof te hechten aan zijn bewering zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, ".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat het aangewezen is eerst het tweede middel te onderzoeken; dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 57/20 van de wet van 15 december 1980 werd geschonden, doordat de bestreden beslissing door een Nederlandse kamer is genomen terwijl in de beroepsakte impliciet voor de Franse taal als taal van de procedure werd gekozen;

2.1.2. Overwegende dat artikel 57/20, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 6 mei 1993, ten tijde van de bestreden beslissing als volgt luidde :

"De rechtspleging voor de Commissie geschiedt mondeling, in het Nederlands of het Frans.

De verschijnende vreemdeling kan een van beide talen kiezen, met naleving van de hiertoe door de

Koning vastgestelde procedure. Kiest hij niet een van beide talen, dan is de taal van de rechtspleging die van de kamer waaraan de behandeling van het beroep wordt toegewezen. De eerste voorzitter van de Nederlandse taalrol en de eerste voorzitter van de Franse taalrol verdelen gezamenlijk de beroepen over de beide taalrollen";

dat de nieuwe regeling in verband met de keuze van de taal van de rechtspleging in de memorie van toelichting bij het ontwerp, dat de wet van 6 mei 1993 is geworden, aldus werd verantwoord :

"Dit artikel heeft de bedoeling om tot een evenwichtigere verdeling van de Nederlandse en de Franse zaken te komen. De bestaande taalregeling heeft geleid tot een onevenwicht wat de Franse en Nederlandse dossiers betreft. De Nederlandse Kamers hebben veel minder werk en bijgevolg veel minder achterstand.

De taal zal nog altijd kunnen worden gekozen door de verschijnende vreemdeling. Indien betrokkene echter geen van deze beide talen kiest, dan zal zijn dossier aan een Franstalige of een Nederlandstalige kamer van de Vaste Beroepscommissie worden toebedeeld in overleg tussen de eerste voorzitters van de beide taalrollen. Aldus krijgen de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie de mogelijk(heid) om de dossiers beter tussen de verschillende kamers te verdelen.

Door de mogelijkheid te voorzien voor de kandidaat-vluchteling om het Frans of het Nederlands te kiezen en aangezien in een zeer groot aantal dossiers noch het Frans noch het Nederlands de moedertaal van de verschijnende vreemdeling is, komt door deze regeling op geen enkele manier de rechtsbescherming van de kandidaat-vluchteling in het gedrang. Aangezien ingevolge de huidige wetswijziging gevolgen zullen worden verbonden aan de afwezigheid van keuze voor een bepaalde taal, zal bovendien, ter bescherming van de rechten van de rechtszoekende duidelijk bij Koninklijk Besluit worden bepaald volgens welke procedure betrokkene zijn keuze voor een bepaalde taal moet doen blijken." (Gedr. St., Senaat, 1992-1993, nr. 555-1, p. 11-12);

dat het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, bepaalde :

"Art. 3. De beroepen bedoeld in artikel 57/11, paragraaf 1, eerste lid, van de wet, worden bij de Commissie ingesteld door middel van een in het Nederlands of in het Frans opgesteld verzoekschrift, ofwel door de vreemdeling of zijn advocaat, ofwel door de Minister of zijn gemachtigde ondertekend.

Art. 4. Het verzoekschrift ingediend door de vreemdeling of zijn advocaat bevat :

1/ de naam, voornamen, nationaliteit, geboorteplaats en -datum van de vreemdeling evenals de door hem gekozen woonplaats;

2/ in voorkomend geval, de naam, voornaam en het kantooradres van de advocaat;

3/ de keuze van het Nederlands of het Frans als taal die voor de ganse duur van de rechtspleging zal gebruikt worden;

4/ de referte of een kopie van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die het voorwerp uitmaakt van het beroep bedoeld in artikel 57/11, paragraaf 1, eerste lid, van de wet;

5/ een uiteenzetting van de feiten en middelen.

Wanneer het verzoekschrift geen keuze van taal voor de ganse duur van de rechtspleging bevat, wijzen de eerste voorzitters het beroep toe overeenkomstig artikel 57/20, tweede lid, van de wet.

Een kopie van het verzoekschrift van de vreemdeling wordt ter kennis gebracht van de Minister of van zijn gemachtigde bij een ter post aangetekende brief of per bode tegen ontvangstbewijs of per faxpost.";

dat het beginsel van de vrije keuze van de rechtsplegingstaal door de wet van 6 mei 1993 werd bevestigd; dat om tot een evenwichtigere werkverdeling tussen de kamers van de Vaste Beroepscommissie te komen, evenwel werd bepaald dat de eerste voorzitters de beroepen aan de Nederlandse of de Franse kamers toewijzen wanneer de vreemdeling geen gebruik maakt van de mogelijkheid om voor een bepaalde taal te kiezen; dat

zowel de tekst van artikel 57/20, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, de verantwoording en verduidelijking vervat in de memorie van toelichting, als artikel 4 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 er geen twijfel lieten over bestaan dat de keuze

van de rechtsplegingstaal op een uitdrukkelijke wijze moest gebeuren; dat deze keuze niet kon afgeleid worden uit het gebruik van het Nederlands of het Frans voor het opstellen van het beroepschrift; dat indien de vreemdeling wenste dat de procedure in het Nederlands of in het Frans zou gevoerd worden, het met andere woorden niet volstond de beroepsakte in die taal op te maken, maar hij uitdrukkelijk voor de taal van zijn keuze moest opteren; dat verzoeker bijgevolg tevergeefs aanvoert dat zijn taalkeuze impliciet bleek uit het verzoekschrift dat in de Franse taal was opgesteld; dat de keuze van de rechtsplegingstaal luidens artikel 57/20, tweede lid van de wet van 15 december 1980 moest gebeuren "met naleving van de hiertoe door de Koning vastgestelde procedure"; dat uit artikel 4 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 volgt dat deze keuze in het beroepschrift moest worden gedaan; dat in onderhavig geval de beroepsakte geen keuze bevatte van de taal der rechtspleging, zodat de eerste voorzitters het beroep in functie van de werklast van de kamers aan een Nederlandse kamer hebben kunnen toewijzen; dat het tweede middel niet is gegrond;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel laat gelden dat het algemeen rechtsbeginsel luidens hetwelk een rechter onpartijdig moet zijn en artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 werden geschonden doordat de eerste voorzitter na geoordeeld te hebben dat er in de beroepsakte geen taalkeuze werd gedaan, mee de bestreden beslissing heeft genomen en uitspraak heeft gedaan over het verweermiddel, afgeleid uit de onregelmatige toewijzing van de zaak aan een Nederlandse kamer;

2.2.2. Overwegende dat de Eerste Nederlandse Kamer, die de bestreden beslissing nam, onder meer was

samengesteld uit de eerste voorzitter van de Nederlandse taalrol, die op 31 mei 1994 samen met eerste voorzitter van de Franse taalrol tot toewijzing van het beroep aan de Nederlandstalige kamers had besloten;

2.2.2.1. Overwegende, wat de exceptie in verband met de bevoegdheid van de Nederlandse kamers betreft, dat verzoeker in zijn memorie van 3 november 1994 inriep dat de voorzitter van de Eerste Kamer niet over het door hem opgeworpen middel, ontleend aan de onbevoegdheid van de Nederlandse kamers, kon oordelen "daar hij zich hierover reeds had uitgesproken in de beslissing van toewijzing van de eerste voorzitters van 31 mei 1994 en bijgevolg zijn onpartijdigheid (...) niet meer vaststond"; dat verzoeker voor de Vaste Beroepscommissie aanvoerde dat zijn beroepschrift, in tegenstelling tot wat in de toewijzingbeslissing van 31 mei 1994 was aangenomen, wel degelijk een keuze van de proceduretaal bevatte; dat de eerste voorzitters volgens hem ten onrechte een uitdrukkelijke taalkeuze eisten daar waar dit ook impliciet kon gebeuren; dat, zoals bij de bespreking van het tweede middel uiteengezet (cf. supra), deze stelling juridische grondslag mist; dat het middel, ontleend aan de onbevoegdheid van de Nederlandse Kamer, met andere woorden door de Vaste Beroepscommissie moest worden verworpen zodat een eventuele vooringenomenheid van de voorzitter dienaangaande hoe dan ook niet tot vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden;

2.2.2.2. Overwegende, wat de grond van de zaak betreft, dat de enkele omstandigheid dat de kamervoorzitter voordien heeft deelgenomen aan de beslissing tot toewijzing van de zaak aan een Nederlandstalige kamer geen gewettigde twijfel kan

doen rijzen nopens de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van deze persoon; dat deze deelname aan een beslissing alvorens recht te doen immers geen enkel vooroordeel omtrent de grond van de zaak inhield; dat het eerste middel moet worden verworpen;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat de bestreden beslissing is genomen met schending van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 en van het algemeen rechtsbeginsel, luidens hetwelk een administratieve overheid met kennis van alle pertinente gegevens van de zaak uitspraak moet doen, dat de Vaste Beroepscommissie zich enkel steunt op de indiening van een tweede asielaanvraag om tot het bedrieglijk karakter van de eerste aanvraag te besluiten, terwijl het indienen van twee asielaanvragen niet noodzakelijk op het bedrieglijk karakter van de aanvragen wijst, dat het indienen van meerdere asielaanvragen immers verschoonbaar is, tenminste indien de betrokken vreemdeling te goeder trouw is, dat dit in casu het geval was, dat uit alle elementen van het dossier blijkt dat hij de tweede asielaanvraag heeft ingediend nadat hij van de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing van onontvankelijkheid had ontvangen en vooraleer hij kennis had gekregen van het gunstig advies van de Commissaris-generaal, dat het feit dat hij zijn tweede asielaanvraag niet heeft verder gezet zodra hij op de hoogte was van het gunstig advies van de Commissaris-generaal zijn goede trouw bevestigt, dat de commissie derhalve ten onrechte heeft geoordeeld dat hij de Belgische overheden heeft misleid, dat hij twee attesten van zijn raadsman in Togo, meester AKA QUAM DOVI-AVOUYI, heeft neergelegd, maar dat de Vaste Beroepscommissie ten onrechte heeft nagelaten zich over het bewijskrachtig karakter van deze stukken uit te spreken;

2.3.2. Overwegende dat de aangevochten beslissing niet enkel op het indienen van twee asielaanvragen steunt, doch inzonderheid ook op de omstandigheid dat verzoeker hierbij niet te goeder trouw was; dat de Vaste Beroepscommissie duidelijk heeft aangegeven waarom geen goede trouw kon worden aanvaard, met name omdat verzoeker zelf geen enkel initiatief had genomen om de bevoegde overheid in te lichten, maar daartoe slechts was overgegaan toen hij desbetreffend door de gerechtelijke politie werd ondervraagd; dat het de administratieve cassatierechter niet toekomt het oordeel van de feitenrechter aangaande het al dan niet voorhanden zijn van goede trouw over te doen; dat eens de Vaste Beroepscommissie -zoals ze heeft gedaan- afdoende met redenen heeft omkleed waarom geen geloof aan het verhaal van verzoeker kon worden gehecht, ze niet gehouden was nader op de door hem voorgebrachte stukken -zoals de brieven van zijn Togolese raadsman- in te gaan; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op éénendertig januari tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN,

kamervoorzitter,

M. MILOJKOWIC,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.